

tettu. Nyt pian sanottiin niiden kokonaan päättävän.

Wilho toivoi, että talvea olisi jatkunut pitemmälle tai, että keväät antaisi hänelle jonkinlaisen uuden suunnitelman.

Häntä halutti olla kauemmin näillä seuduilla, lähellä Toimia.

Hän viihtyi niin hyvin tässä tutuksi tullessa kodikkaassa mökissä, että tuntui aivan vastenmieliseltä lähteä pian taas pois.

Talvi oli hänen mielestään kulu- nut aivan liian nopeaan.

Kotia täytyi kohta lähteä. Sieltä Ristijärveltä oli tullut kirjeitä tuon tuosta ja kutsuja koti- töihin.

Ihmettelivät kun poika niin harvoin kirjotti. Kotiatulostaan puhui tuskin mitään. Ja niin vain lähti pilanpäiten muutamiksi viikoiksi. — Ettei nyt kuhertam siellä jonkun kanssa, ei hänen muutoin luulisi malttavan hiljaks- seen koko talvea viettää. Ei vielä keväällä edes ole tietävään. Toisit edes morsiamen tullessasi kun Ristijärvelle palaat.

Näin pilailtiin kirjeissä. Wil- hoo huvitti heidän arvailunsa. — Kirjeitä tuli yhä tiheämmin, niin että Wilhon täytyi tosissaan ru- veta valmistamaan kotiin läh- töä.

Mutta hän tuli surulliseksi, kun tiesi, ettei Toimi ollut vielä hän- en... hänen...

Mutta ehkä kerran. Ehkä ker- ran vielä taipuisi Toimi hänen omakseen, ehkä kerran hän voisi työntä Ristijärvelle tuoda...

"En häntä, tyttöäni tänne iäk- si jätä, jos nyt kotiin menenkin! Vielä taas tulen, tulen..."

"Oisipa hän armaai
Mun tunteei tajuaisi,
Jospa hän mun lempeä
Näin suureks' aavistaisi.

"Omakseni valloittaisin
Jos vain suinkin voisin
Vielähän mä odottaisin
Kun vain varma oisin.

Jos oisin varma lemmeistänsä
Sepä mulle riemu,
Jos lahjoittais' hän sydämensä
Viel' koittais' onnen aamu."

Surulliseksi sai Vilhon sydä- men nuo ajatukset.

Tunnustaisiko vai ei, ennen lähtönsä Toimille, mitä ajatuk- sia hän oli koko talven hautonut mielessään — aivan heti tulostaan asti. Aivan kohta oli sydän kiintynyt tyttöön, heti alussa.

Merkilinen vetovoima olikin tuossa Toimissa. Ei hän ollut mikään repäisevän vallaton, ei veikistelyhaluinen, vaan aivan päinvastoin. Mutta semmoinen vetämys vain hänessä on, että väkisin täytyi pitää tuosta pie- nestä tytön tylleröstä.

Mokomakin pieni pulmunen, kun toisen sydämeen noin kiini tarrautuu, ettei saa millään pois ajatuksista.

Vaan ei vielä tunnusta. Ei vielä! Sitten myöhemmin. Ehkä hän tekeekin sen vasta kir- jottaessaan kotoa...

Hän parkaisi tunteensa kirjeen kautta. Se olisi mukavampaa, eikä lähtöhetki tulisi niin vaike- aksi...

Kukapa tietää minkä vastauk- sen saisi. Ooh!

Voisi pettyä! Saisi nähdä läh- tiessä, tuntuiko Toimista ero yhä- tään vaikealta... Siitäkin voisi saada varmuutta asiaansa.

"Oi, sinä suloinen, suloinen tyttö!"

Näistä haaveista hänet yllätti Toimi. Tuli kysymään jotakin asiaa, mutta sanat jäivät häneltä suuhun, kun hän huomasi, mi- ten ajatuksissaan Wilho nyt oli —

"Miten sinä nyt niin tuijotat? Mitä on tapahtunut, vai muu- tenko?"

"Niin, Toimi ystävä, olen tosi- aan tässä niin ajatuksisani. Saan kirjeitä myönteänsä kotoa. Kysy- vät koska kotiin menen? Pitäisi tässä se asia ajatella ja vastata heille" —

"On niin ikävää huopua sinun seurastasi, hyvä Toimi. Olet tul- lut niin tutuksi"...

"Ikävää se on minustakin, oi- kein ikävää Wilho! Olet minulle aivan kuin veli. Ja miten hyvä sinä olet ollut meille, äidille ja minulle. Millä palkitsemme, minä ja äiti?" —

Wilho aikoi jotain sanoa, mut- ta hillitsi itsensä ja sanoi vain: "Elä kiittele niistä, Toimi. Ne avut ovat mitättömiä olleet. Oli- sin tahtonut auttaa enempiäkin, jos olisin voinut... Saanenhan kirjoittaa?"

Puhun kirjeissäni sinulle paljon, puhun vieläkin elämästä".

— "Olen kiitollinen, kirjoita vain! Teen samoin jos haluat".

— "Sitähän juuri haluankin, Toimi. Sinä olet hyvä tyttö; pa- ras mitä olen koskaan tuntenut. Kun nyt lähdän, lähdän sinä toivossa, että vielä tavataan!"

Wilho päätti nyt, ettei enem- pään sanoisi, mutta sitten kirjoit- taisi kotoa enempi —

Siellä Ristijärvellä hänellä oli- si aikaa ajatella kauniita sanoja, joilla tulkitseisi sydämensä tun- teet Toimille.

Olisihan sitä vielä aikaa. Ei- hän hänen kukkaseensa täällä kukaan kajoaisi, vaikka hänet jättätkin vielä kasvamaan toistai- seksi.

Onhan hän täällä niin syrjäs- sä omissa oloissaan, ettei suin- kaan olisi pelkoa, että joku muu hänet täältä keksisi! Eikä hän näytä olevan niin helposti valloi- tettava, Wilho tyytyväisenä ajat- teli.

"Mennäänpä nyt sisään ja soi- tappa Toimi vielä minulle kante- lettasi, jota niin usein talvi-iltoi- na minulle olet kaitellut. Ha- luaisin sitä kuulla vielä. En ole kauan tilaisuudessa kuulemaan suloista soittoa, ystävä."

"Etpä niin," sanoi Toimi, "mut- ta ethän iäksi lähde. Voithan taas joskus tulla takaisin joks- kin ajaksi. Kuulet sitten. Ehkä siksi opin paremmin soitta- maankin."

"Niin — niin," huokasi Wilho. — — — Toimin äiti oli hyvin pahoillaan, kun Wilho nyt kertoi lähdöstään kotiinsa.

Hyvä poika hän on ollut meil- le, oikein kelpo poika.

Miten lienee heidän välinsä Toimin kanssa? — Näyttää se vähän niinkuin siinä jotain olisi...

Mutta on se kumma tuo Toimi, kun hän ei koskaan mitään sin- nepäin viittaa... Jo se on umpi- mielinen tyttö! Tuo Wilho pa- remminkin ilmaisee tunteensa.

Ei karta katsomasta ihailevin silmäyksin tyttäreeni, nyt viime- aikoina varsinkin.

Olisi suotavaa, että he nyt en- nen eroaan jotain päättäisivät...

XI LUKU.

Jo kirmasi kentillä keväiset keijut

Jo liiteli ilmassa nuorison heijut.

Tanhuat naurusta, riemusta rai- ku

Pohjolan kesässä ilolaulut kaikui.

Heipä nyt hei, ei murhetta ei!

Päivien paiste ne surut pois vei,

— Nyt on Pohjolan savi suuri.

Kesä oli saapunut, kaunis ja kirkas pohjolan kesä. Metsä oli saanut takaisin vihreytensä. Kuk- kat tuoksivat niin ihmeeseen suloi- sesti — hinnut livertivät!

Luonto oli täynnä iloa ja elä- mää, täynnä alkavaa kesäistä tuoretta elämää.

— Nyt alkoi kylän nuorille kahta hauskeampi aika, kun oli vapauduttu talven painostavista kahleista.

Hyvin se talvikin oli kulu- nut ainaisessa seurustelussa, mutta sittenkin oli kesässä jotakin va- pauduttavaa. Talvella piti kai- ken olla niin ahtaissa rajoissa.

— Arvo Mannilaa erittäinkin i- hastutti tämä saapunut kesä. Nyt hän taas saisi antautua enti- siin ulko-ilma urheiluihin.

— Pääsisi vähänkin edes eri- leen siitä Metsolan panostavasta joka-aikaisesta seura-elämästä.

— Niin varmasti kun hän oli- kin päättänyt olla heidän kutsu- jaan kuulematta, ei hän voinut olla sieltä pois tuossa ikävässä talvisessa, yksinäisessä maalais- elämässä. Vaikka hän hyvin tiesi, miten turhaa ja pintapuolista Metsolan elämä oli.

Tunsipa hän siitä huolimatta hauskuutta monesta iloisesta talvi- illasta, jota siellä vietettiin.

Hän joutui aivan kuin pakosta Metsolan "tyttölerpukan" huvit- tajaksi.

Saimia tapasi Arvo Mannila sillä tavoin nimittellä.

"No voihan sitä neitejä jouto- aikoina huvitella, kun ei saa pa- rempaa ajankulua", mielti hän.

Hän tiesi sen, että Saimi teki kaikkensa saadakseen hänet pau- loihinsa.

"Olkkoon menneeksi! Pitää Väh- än muutteesta kurttiseerailla," tuumi hän.

Mutta viime aikoina oli jo al- kanut tympäsemään. Tuntui jo menevän liian pitkälle.

Etteivät vain takertuttaisi hän- tä iäksi tyttöön!

Häntä hävetti ja harmitti muu- an kohtaus Saimin kanssa...

Mikä lieneekin hänet silloin niin pois tolaltaan joututtanut. Ja nyt on tyttö olevinaan ihan varma hänestä. Aivan Metsolai- setkin näyttävät hymyilevän, i- käänkään hän olisi jo heidän tu- leva sukulaisensa.

Mitä hän lienee silloin kevät- talvella ajatellut, kun hän niin-

kin ajattele mattomasti saattoi käyttäytyä. —

XII LUKU.

Kului se talvi tarinoiden,
Kului se keralla ystävän.
Viikot ne vieri, kunkaudet karkas'
Kunnes toi kesä lämpimän.

Pois, pois riensi toveri tuttu,
Kiiruhti tietänsä ystävä kallis
Kun keväiset virrat taas ailakoi.
Ihaillun muistonsa mulle vain soi —

Toimi iloitsi suresti, kun niin- kin hyvin kului lumenen, pitkä talvi. Hän oli sydämessään kiitollinen Wilholle siitä, kun hän niin monta pitkää iltaa vietti Toimin seurassa tarinoiden mo- nista elämän kysymyksistä.

Aivan ikävältä tuntui, kun Wilho meni pois.

Niin oli ikävä, ettei tahtonut to'tua äidin kanssa kahden ole- miseen.

Toimi oli hyvillään, kun äiti kesän tullen paljo virkistyi. Ei kolottanut jäseniä niin usein, ei- kä muu saurouskaan niin paljon vaivannut.

Vaikutti se kesän tuore ilma vanhaankin ruumiiseen.

Oli se Toimin mieleen, kun äi- ti senkin verran parani. Ei ol- lut nyt taas pahaa pelkoa äidin huolemasta...

Tuli siinä sitten isävainaja mie- leen. Jo oli maannut usean vuo- den haudassa...

Ei se taitaisi olla paljon, jos taas kerran kävisi katsomassa isävainajan lepopaikkaa. Äitikin siitä aina puhui. Moitti, että lii- an harvoin tuli käytyä siellä. Ei- kä tullut huolehditaksi haudan rkoistamisesta.

Kun edes pysyisi muistossa paikka, missä isä lepää, että sen vielä löytäisi sieltä suurelta hau- tausmaalta.

Ne köyhän haudat niin pian peittyvät villikasveihin, kun ei ole kuka huolehtisi niiden kukit- tamisesta ja hoidosta.

Mitä jos hän, Toimi, tänä kesä- nä äidin mieliksi ja omasta puo- lestaankin, kävisi sitä isän hau- takumpua kukittamassa, hoitaisi sitä... (Jatk.)

Sosialistisia

**IVA-POSTI-
KORTTEJA**

Tilatkaa heti meiltä,
niin saatte ihan pos-
tivapaasti 25 sentillä
tusinan, osote:

TOVERI

Box 99, Astoria, Ore.

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautus- ta lehden lähettämises- sä tule tapahtumaan! Tehtäväsi työläinen:—